

ΟΥΙΛΙΑΜ ΣΑΙΞΠΗΡ

Η ΤΡΙΚΥΜΙΑ

εικονογράφηση
Γκενάντι Σπίριν

μετάφραση
Μαρία Αγγελίδου

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΥΙΛΙΑΜ ΣΑΙΞΠΗΡ

Η ΤΡΙΚΥΜΙΑ

Εικονογράφηση
Γκενάντι Σπίριν

Διασκευή
Ανν Κέι Μπένεντιους

Μετάφραση
Μαρία Αγγελίδου

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Στη Σάντρα Τζόρνταν –Α. Κ. Μ.

Στη μνήμη της γιαγιάς μου –Γκ. Σπ.

Η ΤΡΙΚΥΜΙΑ

Τίτλος πρωτοτύπου: *The Tempest*

Διασκευή: Αν Κέι Μπένεντιους

Μετάφραση: Μαρία Αγγελίδου

Διόρθωση: Αντωνία Κιλεσοπούλου

Εκτύπωση: Άρτυπος Ε.Π.Ε.

Α΄ Έκδοση: Μάιος 1999

Illustrations copyright © 1996 by Gennady Spirin

Text copyright © 1996 by Ann Keay Beneduce

Copyright © 1999, ΑΦΘΙ Κ. Παπαδόπουλοι Ε.Ε.

για την ελληνική γλώσσα

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part by any form.

This edition published by arrangement with Philomel Books,
a division of The Putnam and Grosset Group.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Καποδιστρίου 9, 144 52 Μεταμόρφωση Αττικής, τηλ.: 2816 134

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ

Σόλωνος και Μασσαλίας 14, 106 80 Αθήνα, τηλ.: 3615 334

ISBN 960-261-885-X

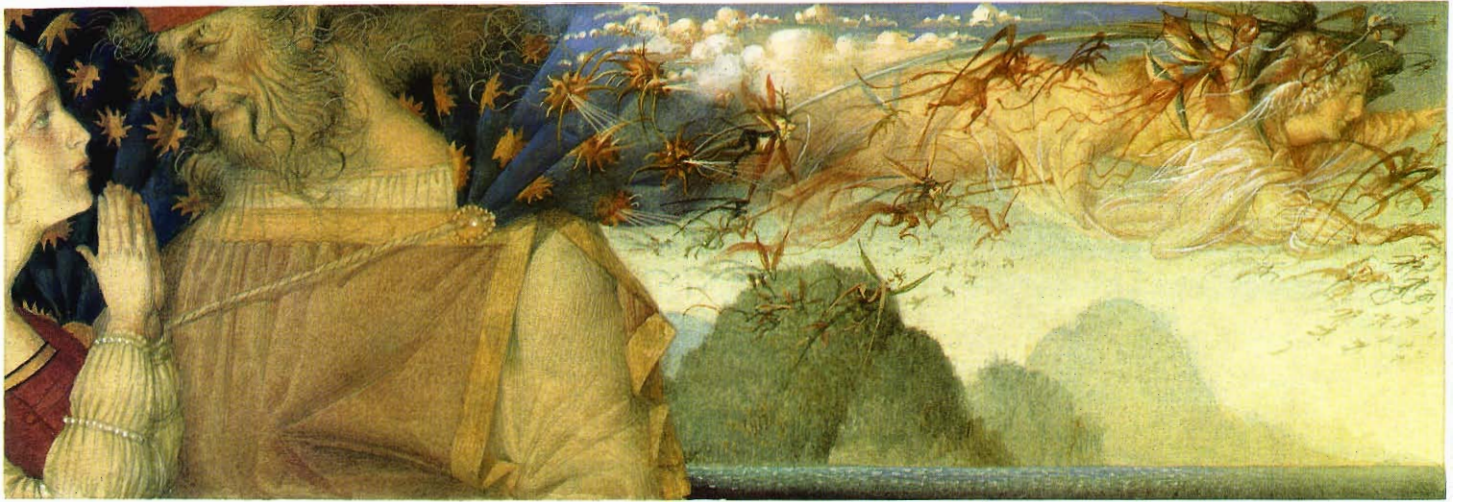
*Μη σκιάζεσαι· γιομάτο είν' το νησί βονές,
αχούς, γλυκές λαλιές που ενφραίνουν, μα δε βλάπτουν·
πότε χιλιάδες όργανα ζαμπούνες ζουζουνίζουν
γύρω στ' αυτιά μου...*

Μια φορά κι έναν καιρό, κάπου στη μεγάλη θάλασσα που χωρίζει την Αφρική απ' την Ευρώπη, ήταν ένα μαγεμένο νησί, όμορφο και καταπράσινο. Σ' αυτό το νησί, σε μια μεγάλη σπηλιά, ζούσε ένας γερο-μάγος, ο Πρόσπερος, με την όμορφη θυγατέρα του, τη Μιράντα. Οι δυο τους ήταν οι μοναδικοί άνθρωποι στο νησί, αν κι υπήρχαν κι άλλα πλάσματα που κατοικούσαν κοντά τους – ο Άριελ, ένα καλό αλλά σκανταλιάρικο πνεύμα, κι η συντροφιά του: νάνοι, καλικάντζαροι, νεράιδες, στοιχειά κι ένα σωρό άλλα πλάσματα των παραμυθιών. Ήταν ακόμα κι ο κακός Καλιμπάν.

Ο Πρόσπερος κι η Μιράντα είχαν βρει τον Καλιμπάν – ένα κακάσχημο τέρας – να πλανιέται μόνος στα δάση. Τον πήραν κοντά τους, του έμαθαν να μιλάει, του φέρθηκαν με καλοσύνη. Αλλά ο Καλιμπάν δεν κατάφερε να βγάλει από μέσα του την κακία. Μια μέρα μάλιστα προσπάθησε να κάνει κακό στη Μιράντα! Έτσι έγινε, κι ο Πρόσπερος, για να τον τιμωρήσει, του 'δινε πια τις πιο βαριές δουλειές να κάνει.

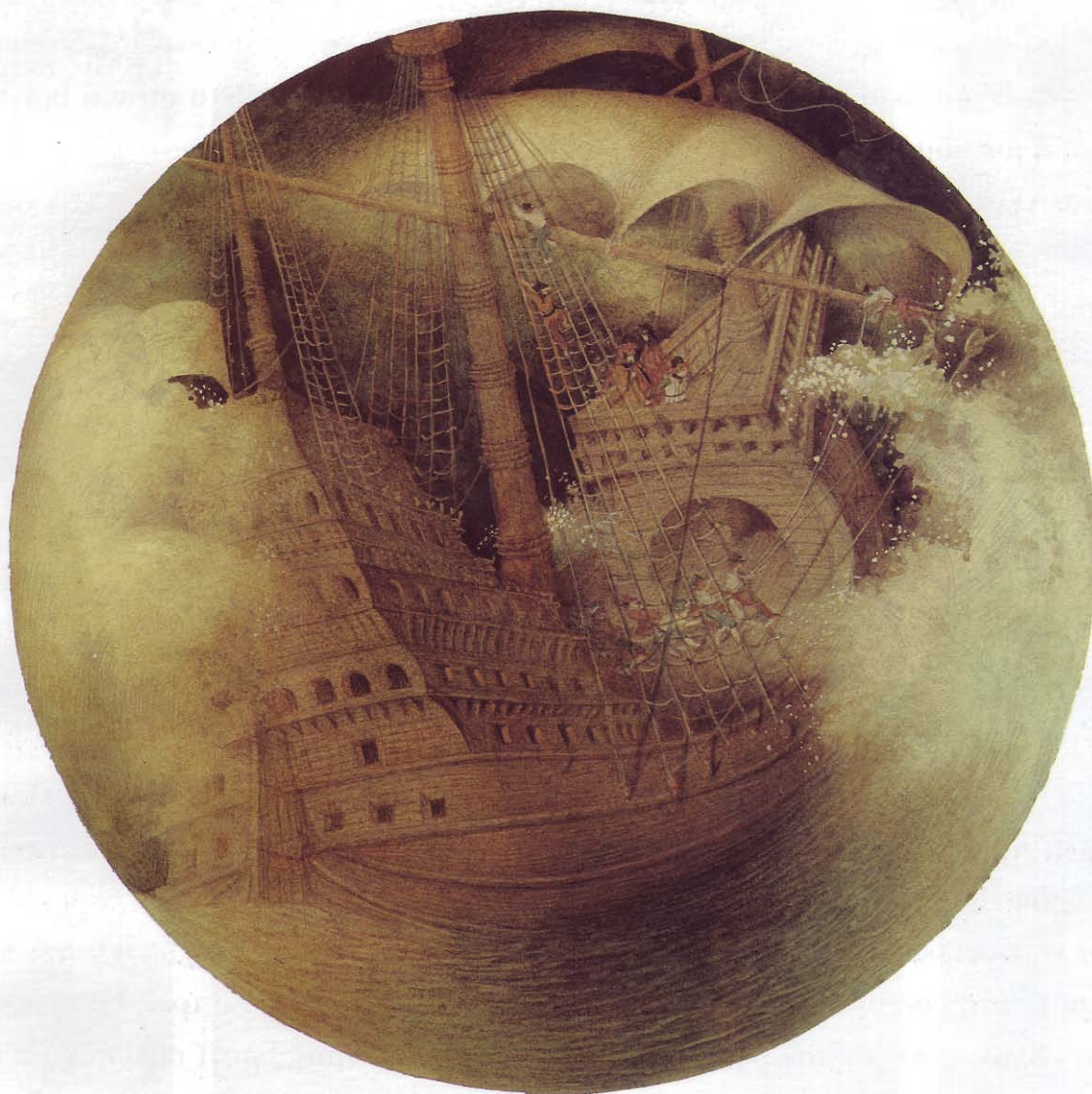
Όταν ο Καλιμπάν τεμπέλιαζε, ο Άριελ, ο βοηθός του μάγου, έστελνε τους νάνους και τα καλικαντζαράκια του και τον έστρωναν ξανά στη δουλειά. Όσο για τον Άριελ, του άρεσε πολύ να πειράζει και να κοροϊδεύει το τέρας. Κι ο Καλιμπάν, με τη σειρά του, είχε στην καρδιά του μίσος κρυφό και βαθύ. Και για τον Άριελ και για τον Πρόσπερο. Μίσος θανάσιμο.

Μια μέρα η Μιράντα κι ο πατέρας της στέκονταν στην καταπράσινη πλαγιά έξω απ' τη σπηλιά τους κι αγνάντευαν. Και, ξαφνικά, βλέπουν ένα καράβι μεγάλο κοντά στην ακτή του νησιού τους – ήταν το πρώτο πλεούμενο που έβλεπε στη ζωή της η Μιράντα. Ο καιρός στο νησί ήταν καλός. Κι όμως: το καράβι λες και πολεμούσε με φουρτούνα μεγάλη και παράδερνε στα κύματα κι έμοιαζε έτοιμο να βουλιάξει. Μαύρος ο ουρανός, φορτωμένος βροχή από πάνω του. Τ' αστροπελέκια χόρευαν σκίζοντας τα σύννεφα κι απειλούσαν να κάψουν τα ξάρτια και τα πανιά και το καράβι ολόκληρο. Το μπουρίνι σηκωνότανε βουνό για να ρίξει το καράβι και να το βουλιάξει στο μαύρο νερό. Οι κραυγές, τα ουρλιαχιά των τρομαγμένων ναυτικών έφτασαν στ' αυτιά της Μιράντας. Κι οι λίγοι ταξιδιώτες έτρεχαν κι αυτοί παραζαλισμένοι πότε απ' τη μια μεριά του καραβιού και πότε απ' την άλλη. Η κοπέλα είδε έναν απ' αυτούς να πηδάει στα κύματα, στο βέβαιο θάνατο.

«Αχ, πατέρα» φώναξε τότε. «Εσύ σήκωσες αυτή τη φουρτούνα και κοντεύεις να πνίξεις τους δύστυχους ανθρώπους; Κοίτα! Το καράβι τους θα γίνει όπου να 'ναι συντρίμμια! Είναι οι πρώτοι άνθρωποι που αντικρίζουν τα μάτια μου μετά από σένα. Λυπήσου τους!»

Ο πατέρας της είχε καρφώσει τα μάτια του στο μισοναυαγισμένο καράβι. «Μη φοβάσαι, Μιράντα» είπε. «Ναι, εγώ με τα μάγια μου σήκωσα αυτό το μπουρίνι. Αλλά έχω στείλει τον Άριελ να τους προσέχει. Κανένας δε θα πάθει τίποτα. Ακόμα και το καράβι τους θα σωθεί. Το ξέρω ότι θα σου φανεί παράξενο αυτό που θα πω, αλλά, πίστεψέ με, ό,τι έκανα το έκανα για σένα, αγαπημένη μου κόρη».

«Για χάρη μου;»
«Για χάρη σου. Πες μου, θυμάσαι τίποτα απ' τη ζωή μας
πριν έρθουμε εδώ, δώδεκα χρόνια τώρα;»
«Τίποτα σχεδόν» αποκρίθηκε η κόρη.

«Τότε άκουσε». Κι ο γερο-μάγος τής μίλησε και της είπε ότι ήταν κάποτε ο πλούσιος και πανίσχυρος άρχοντας του Μιλάνου. Άρχοντας σοφός και δίκαιος. Όλοι τον ξέρανε και τον θαύμαζαν για τις γνώσεις του. Η Μιράντα ήταν η πριγκίπισσα, η μοναδική του κληρονόμος· η μητέρα της είχε πεθάνει φέρνοντάς την στον κόσμο. Αλλά ακόμα κι ο πιο σοφός άνθρωπος μπορεί να κάνει λάθος. Κι ο Πρόσπερος έκανε το δικό του· έβαλε τον αδερφό του τον Αντόνιο να κυβερνάει το Μιλάνο στο πόδι του, για να μπορεί ο ίδιος να διαβάξει τα αγαπημένα του βιβλία.

«Εμπιστεύτηκα τον Αντόνιο» συνέχισε την ιστορία του. «Κι εκείνος με πρόδωσε. Με τη βοήθεια του ρήγα της Νάπολης μου 'κλεψε το θρόνο μου. Και μένα μ' έβαλε σε μια βάρκα και με παράτησε μεσοπέλαγα να πεθάνω της πείνας. Μαζί με σένα. Ήσουν τότε τριών χρονών. Θα είχαμε πεθάνει κι οι δυο αν δεν ήταν ένας απ' τους συμβούλους του βασιλιά που μας λυπήθηκε και μας βοήθησε. Έκρυψε τρόφιμα στη βαρκούλα μας. Και ρούχα. Και τα βιβλία μου. Τα βιβλία της μαγείας. Σταθήκαμε τυχεροί και βγήκαμε γρήγορα ναυαγοί σ' ετούτο το νησί. Τα υπόλοιπα τα ξέρεις».

Η Μιράντα κούνησε το κεφάλι της σαστισμένη. «Γιατί το 'κανε αυτό ο Αντόνιο; Γιατί δεν έβαζε απ' την αρχή να μας σκοτώσουν;»

«Δεν τόλμησε» αποκρίθηκε ο Πρόσπερος. «Ο κόσμος μάς αγαπούσε. Αλλά έχουν περάσει δώδεκα χρόνια από τότε. Κι η μόνη μου χαρά στη ζωή ήσουν εσύ, Μιράντα. Και τα όσα μπόρεσα να σου μάθω. Ήσουν σπουδαία μαθήτρια, κόρη μου».

«Αλλά, πατέρα» τον ρώτησε η Μιράντα «δε μου είπες: γιατί σήκωσες με τη μαγική σου δύναμη φουρτούνα, να πνίξεις ετούτους τους ανθρώπους;».

«Γιατί οι εχθροί μου, ο ρήγας της Νάπολης κι ο αδερφός μου ο Αντόνιο, ταξιδεύουν μ' αυτό το καράβι! Σε λίγο θα βγουν ναυαγοί στο νησί μας. Επιτέλους! Ήρθε η ώρα να πάρω την εκδίκησή μου! Φτάνει όμως – νομίζω ότι σε κούρασα με τις ιστορίες μου!»

Και μ' αυτά τα τελευταία λόγια ο Πρόσπερος άγγιξε μαλακά τον ώμο της με το μαγικό ραβδί του. Την ίδια στιγμή η Μιράντα έπεσε στο χορτάρι και βυθίστηκε σε ύπνο βαθύ. Γύρισε κι ο Πρόσπερος να φύγει, κι ο Άριελ, πετώντας, τον ακολούθησε.

«Λοιπόν, καλό μου πνεύμα» είπε ο Πρόσπερος. «Έκανες ό,τι σε πρόσταξα;»
«Όλα έχουν γίνει στην εντέλεια» απάντησε ο Άριελ. «Το καράβι δεν έπαθε τίποτα. Τώρα έχει ρίξει άγκυρα στο λιμάνι, κι ας μην το βλέπεις. Οι ναύτες κοιμούνται στο αμπάρι. Κι οι ταξιδιώτες είναι κι αυτοί ζωντανοί, σε διάφορα μέρη του νησιού. Ο ρήγας μονάχα έχει λύπη μεγάλη, γιατί ο γιος του, ο πρίγκιπας Φερνάντο, έπεσε στη θάλασσα. Είναι σίγουρος ότι το παιδί του πνίγηκε. Το ίδιο θλιμμένος είναι κι ο Φερνάντο. Γιατί θαρρεί πως τον πατέρα του τον κατάπιε η θάλασσα μαζί με όλο το καράβι και τους άντρες του!»

«Μπράβο, καλέ μου Άριελ! Τα κατάφερες σπουδαία! Τώρα, άντε να μου φέρεις τον πρίγκιπα Φερνάντο!»

«Κι άλλη δουλειά μου φορτώνεις, αφέντη; Είχες υποσχεθεί ότι θα μου χαρίσεις την ελευθερία μου στα δώδεκα χρόνια απάνω. Σήμερα είναι η μέρα! Κλείσανε τα δώδεκα χρόνια!»

«Όχι ακόμα, Άριελ. Αλλά, αν κάνεις αυτό που σου ζητώ, σου δίνω το λόγο μου ότι γρήγορα, πολύ γρήγορα θα σ' αφήσω ελεύθερο».

«Εντάξει, λοιπόν. Θα μείνω για λίγο ακόμα στις προσταγές σου» είπε ο Άριελ. «Θα πάω να σου φέρω το Φερνάντο ευθύς τώρα». Και μ' αυτά τα λόγια πέταξε μακριά τραγουδώντας ένα παράξενο τραγούδι.

*Βάθος πέντε οργιές κείται ο πατέρας σου·
τα κόκαλά του γίνανε κοράλλια,
τα μάτια του μαργαριτάρια·
κάθε τι φθαρτό του δεν εχάθη,
μα θαυμάσια αλλαγή έχει πάθει,
σπάνια κι ακριβά τού τα 'καμεν η θάλασσα.
Σειρήνες με την ώρα την καμπάνα τού βαρούν:
Να! Τ' ακούω τώρα, – νιν, νιον, νιαν.*

Ο δύστυχος ο Φερνάντο καθόταν ακόμα εκεί που τον είχε αφήσει ο Άριελ, στην άλλη μεριά του νησιού. Κι είχε λύπη μεγάλη στην καρδιά του. Αλλά το τραγούδι του Άριελ, που του φάνηκε ότι μιλούσε για το θάνατο του πατέρα του, τον αναστάτωσε. Βάλθηκε τότε να περπατάει, ακολουθώντας τη φωνή. Πέρασε δάση, πέρασε λόφους κι έφτασε εκεί που κάθονταν ο Πρόσπερος κι η Μιράντα, στη σκιά ενός μεγάλου δέντρου.

Η Μιράντα δεν είχε ξαναδεί άντρα ως τότε. Μόνο τον πατέρα της.

«Κοίτα, πατέρα!» φώναξε άθελά της. «Κοίτα τι όμορφο πλάσμα είναι τούτο που μας ζυγώνει! Θα 'ναι σίγουρα κάποιο πνεύμα...»

«Όχι, κόρη μου, δεν είναι πνεύμα. Είναι άνθρωπος σαν κι εμάς – τρώει και κοιμάται κι αισθάνεται όπως εμείς» της απάντησε ο πατέρας της.

Ο Φερνάντο τα 'χασε βλέποντας τη Μιράντα. Η κοπέλα τον μάγεψε, όπως τη μάγεψε κι αυτός. Και είπε με το νου του πως ήτανε σίγουρα η νεράιδα του νησιού, που δεν μπορεί παρά να 'ταν μαγεμένο.

Οι δυο νέοι άρχισαν αμέσως να κουβεντιάζουν. Κι ενώ τα λεπτά γίνονταν ώρες, ήταν ολοφάνερο πως ο έρωτας είχε ανάψει τη φλόγα του στις καρδιές τους με την πρώτη κιόλας ματιά. Αλλά πώς μπορούσε ο Πρόσπερος να εμπιστευτεί το Φερνάντο; Ήταν ο γιος του εχθρού του, του προδότη ρήγα της Νάπολης. Ο Πρόσπερος αποφάσισε να δοκιμάσει το Φερνάντο, για να σιγουρευτεί πως στ' αλήθεια αγαπούσε τη Μιράντα. Παράστησε, λοιπόν, πως ανησυχούσε μην κι ο πρίγκιπας ήταν κατάσκοπος.

«Ξέρω ποιος είσαι» του είπε. «Και μάθε κι εσύ πως τους προδότες και τους κατασκόπους τούς περιμένει σκληρή η τιμωρία».

«Λυπήσου τον, πατέρα!» έπεσε η Μιράντα στα πόδια του. «Είμαι σίγουρη ότι αυτός ο άντρας είναι τίμιος και δε θέλησε ούτε στιγμή το κακό μας».

«Σιωπή!» την πρόσταξε ο πατέρας της. «Εσύ νομίζεις ότι δεν υπάρχουν άλλοι άντρες καλύτεροί του. Γιατί δεν έχεις δει παρά μόνον αυτόν κι εμένα – κι αυτό το τέρας τον Καλιμπάν. Αλλά, άκου τι θα σου πω: οι περισσότεροι απ' τους άντρες είναι καλύτεροί του. Πολύ καλύτεροί του – όπως κι αυτός είναι καλύτερος απ' τον Καλιμπάν!»

Αλλά δεν το 'χε πει αυτό παρά για έναν και μόνο λόγο: Για να δοκιμάσει την αγάπη της κόρης του για τον πρίγκιπα.

«Δε θέλω να δω άλλους άντρες, κι ας είναι και καλύτεροί του» αποκρίθηκε η Μιράντα.

Μα ο Πρόσπερος είχε ακόμα το ζιζάνιο της αμφιβολίας μέσα στο μυαλό του. «Πάρε αυτό το σωρό τα ξύλα και πήγαινε να τα στοιβάξεις στην άκρη του δάσους» πρόσταξε τον πρίγκιπα. «Κοίτα να 'χεις τελειώσει ως το ηλιοβασίλεμα». Ήξερε ότι αυτό που ζητούσε απ' τον πρίγκιπα ήταν σχεδόν ακατόρθωτο. Ο Φερνάντο στρώθηκε στη δουλειά με ενθουσιασμό. Έλα, όμως, που τα βασιλόπουλα δεν είναι μαθημένα στη σκληρή δουλειά, κι ο Φερνάντο γρήγορα κουράστηκε.

Ο Πρόσπερος στάθηκε να τον κοιτάζει για λίγο. Κι ύστερα κλείστηκε στην κάμαρα με τα βιβλία του. Εκεί έγινε αόρατος, κι έτσι ζύγωσε ξανά τους δυο ερωτευμένους για να τους βλέπει και να τους ακούει.

«Άσε με να σε βοηθήσω» είπε η Μιράντα στον πρίγκιπα. «Ο πατέρας μου δε θα το καταλάβει. Θα μείνει συντροφιά με τα βιβλία του κάμποσες ώρες. Κι εσύ μοιάζεις τόσο κουρασμένος».

«Όχι, αρχόντισά μου» αποκρίθηκε ο Φερνάντο. «Δεν είμαι κουρασμένος. Όταν σε βλέπω δίπλα μου, νιώθω ανάλαφρος σαν τη δροσιά της αυγής. Αχ, Μιράντα, έχω δει πολλές γυναίκες, αλλά καμιά τόσο όμορφη, καμιά τόσο τέλεια όσο εσύ».

«Εγώ δεν έχω δει κανέναν άλλον άντρα. Μόνον εσένα και τον πατέρα μου» είπε η Μιράντα. «Αλλά δεν μπορώ ούτε να φανταστώ πως θα 'χω άλλον σύντροφο εκτός από σένα».

«Αγαπημένη μου, στη χώρα μου είμαι πρίγκιπας. Κι αν ο καλός μου πατέρας έχει χαθεί στα κύματα της θάλασσας, τότε είμαι κιόλας βασιλιάς. Εδώ, όμως, είμαι πρόθυμος, για την αγάπη σου, να κάνω ό,τι περνάει απ' το χέρι μου για να ευχαριστήσω τον πατέρα σου».

«Μ' αγαπάς, λοιπόν, στ' αλήθεια;» ρώτησε η Μιράντα.

«Περισσότερο από κάθε τι στον κόσμο» αποκρίθηκε με σιγουριά ο πρίγκιπας.

Τ' άκουσε αυτά τα λόγια ο Πρόσπερος. Κι έτσι, πίστεψε πως ο Φερνάντο έλεγε την αλήθεια. Αόρατος, περπάτησε ως την άλλη μεριά του νησιού. Και στο μυαλό του κατέστρωσε τα σχέδιά του, πώς να πάρει εκδίκηση απ' τον προδότη αδερφό του, τον Αντόνιο, κι απ' το ρήγα της Νάπολης. Πρώτα πρώτα κάλεσε τον Άριελ και μαζί οι δυο τους μάζεψαν στο δάσος όλους τους άντρες του βασιλιά, που με τη φουρτούνα είχαν φτάσει ναυαγοί στην ακτή. Μένοντας αόρατος, ο Πρόσπερος έστρωσε για τους πεινασμένους κατάκοπους ναυτικούς ένα τραπέζι γιορταστικό και πλούσιο. Ήταν τόση η μαγική του δύναμη, που στρώθηκε το τραπέζι με άσπρα λινά τραπεζομάντιλα κι ασημένια μαχαιροπίρουνα και πιατέλες με ψητά και γλυκά και φρούτα. Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, μια αόρατη ορχήστρα έπαιζε θεσπέσιες μελωδίες, ενώ λυγεροί χορευτές χόρευαν για να διασκεδάσουν τους καλεσμένους του αφέντη τους.

Τρελοί από χαρά, οι ναυαγοί ετοιμάστηκαν να πέσουν με τα μούτρα στο φαγητό, όταν ξάφνου ακούστηκαν τύμπανα κι ένα συννεφάκι καπνού έσκασε μπροστά στα μάτια τους –*παφ!*– κρύβοντας το πλούσιο τραπέζι. Φαγητά, κρασιά, πιατέλες, όλα έγιναν καπνός. Και πάνω στο άδειο τραπέζι να σου ο Άριελ. Είχε πάρει μορφή φοβερή και τρομερή. Και έτσι, άνοιξε το στόμα του και μίλησε στο ρήγα και στον Αντόνιο, θυμίζοντάς τους αυτό που είχαν κάνει στον Πρόσπερο και στη Μιράντα. Τους φοβέρισε ύστερα και τους είπε ότι δε θ' αργούσαν να πληρώσουν για τις αμαρτίες τους. Και, χωρίς άλλη λέξη, χάθηκε κι αυτός κι έγινε καπνός σαν το τραπέζι με τα φαγητά.

Ντροπιασμένοι και μετανιωμένοι για την κακία τους, ο ρήγας κι ο Αντόνιο ένιωσαν το φόβο να τους σφίγγει την ψυχή. Ποια άλλη τιμωρία σκληρή έπρεπε να περιμένουν; Θα κατάφερναν ποτέ να φύγουν απ' αυτό το νησί ζωντανοί; Κι ό,τι πιο πολύ τους τρόμαζε ήταν που ξαφνικά κι αναίτια εντελώς έμειναν ασάλευτοι, ανίκανοι να κουνηθούν. Κάποια δύναμη μαγική είχε φυλακίσει κι αυτούς και την ακολουθία τους. Κι είχαν μείνει καρφωμένοι στη θέση τους, λες και κάποιο αόρατο χέρι τους είχε δέσει με αόρατες αλυσίδες.

Αυτά έγιναν. Κι ο μάγος γύρισε στη σπηλιά όπου είχε αφήσει λίγο πριν τη θυγατέρα του με το Φερνάντο. Ακόμα μιλούσαν. «Θα γίνεις γυναίκα μου;» ρωτούσε εκείνη τη στιγμή ο Φερνάντο τη Μιράντα. «Ναι» απάντησε η κόρη. Ο Πρόσπερος τότε φανερώθηκε μπροστά τους και είπε στο νεαρό πρίγκιπα:

«Κι αν σου φέρθηκα σκληρά, άντεξες με θάρρος τη δοκιμασία. Δε γινόταν αλλιώς: Έπρεπε να σε δοκιμάσω πριν σου δώσω ό,τι πιο πολύτιμο έχω στον κόσμο – την ακριβή μου θυγατέρα. Α, Φερνάντο, μη χαμογελάς που τόσο την καμαρώνω – θα το δεις ότι δεν την παινεύω δίχως λόγο».

«Σε πιστεύω, άρχοντά μου» απάντησε ο Φερνάντο.

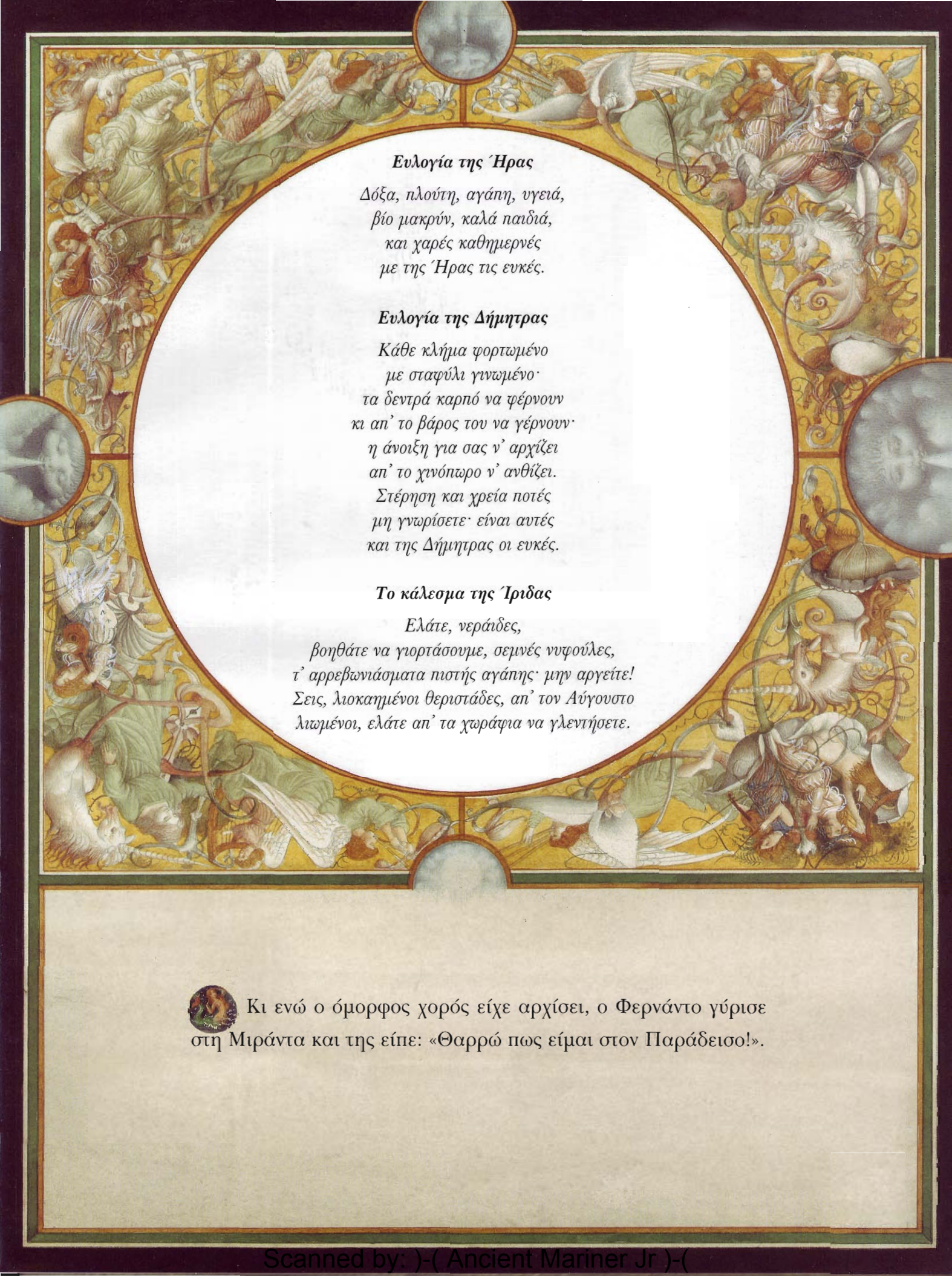
«Θα γίνει δική σου, λοιπόν» είπε ο μάγος. «Και τώρα, ας το γιορτάσουμε! Άριελ, καλό μου πνεύμα, πού είσαι;»

«Εδώ, αφέντη μου. Στις προσταγές σου».

«Εσύ κι η παρέα σου τα καταφέρατε μια χαρά να εξαφανίσετε τα όμορφα φαγητά μπροστά απ' τα μάτια των ναυαγών μας! Τώρα θα σου ζητήσω να στρώσετε ένα τραπέζι ακόμα πιο πλούσιο και λαμπερό, ένα γλέντι ακόμα πιο θαυμάσιο, για τη θυγατέρα μου και τον άντρα που θα πάρει. Τους το 'ταξα. Μπορείς να το κάνεις;»

«Μέχρι ν' ανοιγοκλείσεις τα μάτια σου, αφέντη μου» απάντησε ο Άριελ κι έφυγε πετώντας.

Και την ίδια στιγμή άνοιξε ο ουρανός κι από ψηλά κατέβηκε η Ίριδα, η θεά του ουράνιου τόξου. Πίσω της ήρθε κι η Δήμητρα, η θεά των καρπών της γης. Και τρίτη, σπουδαιότερη απ' όλες, η Ήρα, η γυναίκα του Δία, έφτασε τραγουδώντας για το νεαρό ζευγάρι. Μαζί της τραγούδησε κι η Δήμητρα. Κι είπαν ένα τραγούδι όλο καλές ευχές κι ευλογίες. Μετά, η Ίριδα κάλεσε τους χορευτές της.

Ευλογία της Ήρας

Δόξα, πλούτη, αγάπη, υγεία,
βίο μακρύν, καλά παιδιά,
και χαρές καθημερινές
με της Ήρας τις ευκές.

Ευλογία της Δήμητρας

Κάθε κλήμα φορτωμένο
με σταφύλι γινωμένο·
τα δεντρά καρπό να φέρνουν
κι απ' το βάρος του να γέρνουν·
η άνοιξη για σας ν' αρχίζει
απ' το χινόπωρο ν' ανθίζει.
Στέρηση και χρεία ποτές
μη γνωρίσετε· είναι αυτές
και της Δήμητρας οι ευκές.

Το κάλεσμα της Ίριδας

Ελάτε, νεράιδες,
βοηθάτε να γιορτάσουμε, σεμνές νυφούλες,
τ' αρρεβωνιάσματα πιστής αγάπης· μην αργείτε!
Σεις, λιοκαημένοι θεριστάδες, απ' τον Αύγουστο
λιωμένοι, ελάτε απ' τα χωράφια να γλεντήσετε.

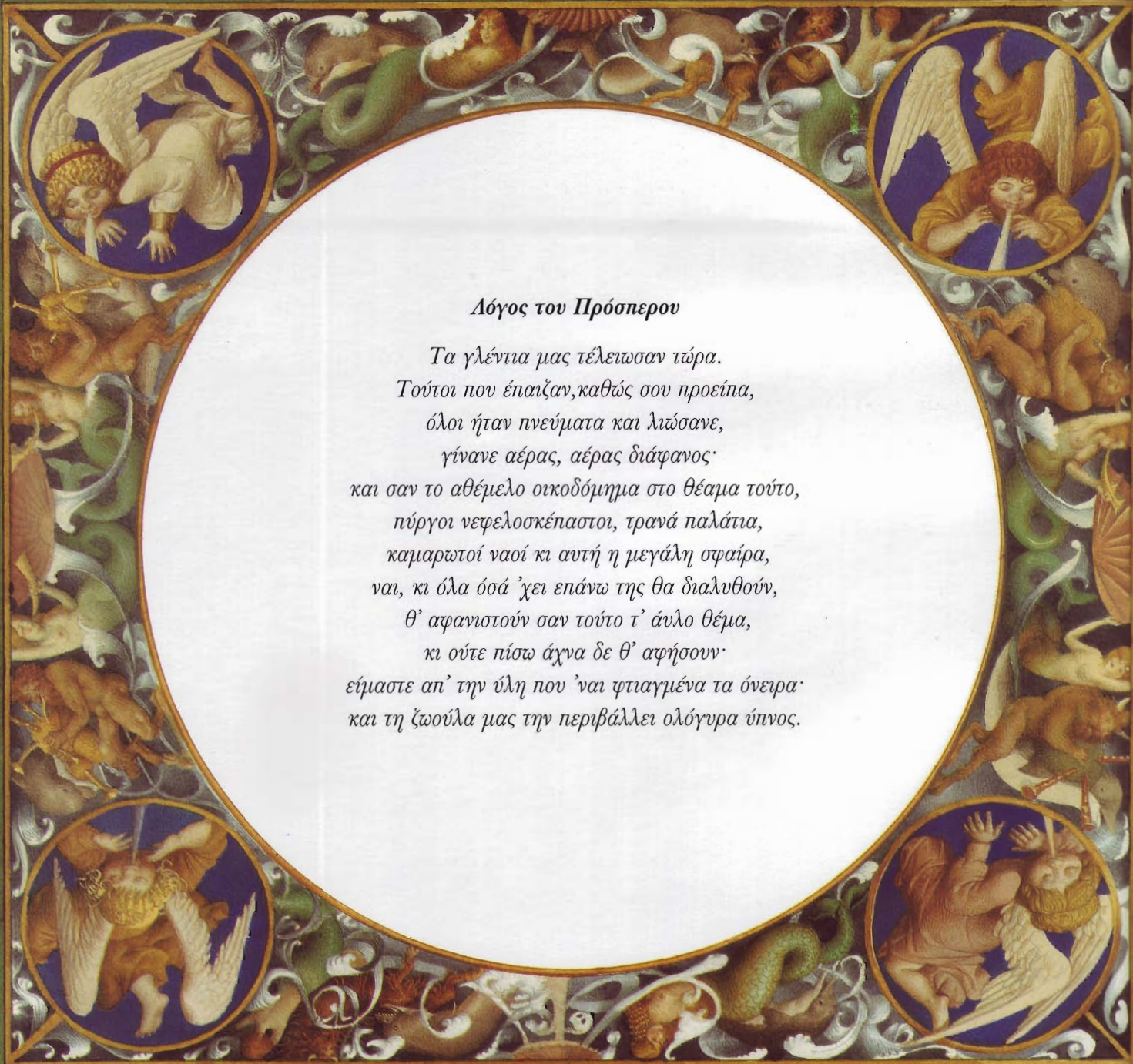

Κι ενώ ο όμορφος χορός είχε αρχίσει, ο Φερνάντο γύρισε
στη Μιράντα και της είπε: «Θαρρώ πως είμαι στον Παράδεισο!».

 Αλλά, ξάφνου, στη μέση της γιορτής, ο Άριελ ήρθε και είπε κάτι στον Πρόσπερο χωρίς να τον ακούσουν οι άλλοι. Συννέφιασε το πρόσωπο του γερο-μάγου. Και σήκωσε το ένα του χέρι. Ευθύς ακούστηκε ένα αλλόκοτο κούφιο βουητό – κι όλα χάθηκαν! Τραπέζι, πιατέλες, χορευτές... όλα! Γύρισε τότε ο Πρόσπερος στο Φερνάντο και του είπε: «Λυπάμαι που αναγκάστηκα να βάλω τέλος στην όμορφη γιορτή μας». Και συνέχισε λέγοντας λόγια παράξενα κι ακατάληπτα.

Λόγος του Πρόσπερου

Τα γλέντια μας τέλειωσαν τώρα.
Τούτοι που έπαιζαν, καθώς σου προείπα,
όλοι ήταν πνεύματα και λιώσανε,
γίνανε αέρας, αέρας διάφανος·
και σαν το αθέμελο οικοδόμημα στο θέαμα τούτο,
πύργοι νεφελοσκεπάστοι, τρανά παλάτια,
καμαρωτοί ναοί κι αυτή η μεγάλη σφαίρα,
ναι, κι όλα όσα 'χει επάνω της θα διαλυθούν,
θ' αφανιστούν σαν τούτο τ' άυλο θέμα,
κι ούτε πίσω άχνα δε θ' αφήσουν·
είμαστε απ' την ύλη που 'ναι φτιαγμένα τα όνειρα·
και τη ζωύλα μας την περιβάλλει ολόγυρα ύπνος.

Βλέποντας, όμως, την απορημένη, ανήσυχη ματιά του Φερνάντο σταμάτησε και είπε: «Συμπάθα με... Αλλά είμαι ανάστατος. Έχω ένα σωρό έγνοιες που βαραίνουν το γέρικο μυαλό μου. Άντε να με περιμένετε στη βιβλιοθήκη μου μαζί με τη Μιράντα. Κι εγώ θα βγω να περπατήσω λιγάκι, να καθαρίσει η σκέψη μου».

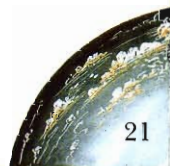
«Όπως ορίζεις, άρχοντά μου. Ας γίνει όπως θέλεις».

Ο γερο-μάγος χαμογέλασε βλέποντας τους δυο νέους να μπαίνουν κουβεντιάζοντας στη σπηλιά. Μετά, γύρισε στον Άριελ. «Καλέ μου αφέντη» άνοιξε το στόμα του το πνεύμα. «Λυπάμαι που σου χάλασα αυτή την όμορφη κι ευτυχισμένη στιγμή. Αλλά έχω άσχημα μαντάτα. Ο Καλιμπάν έρχεται να σε σκοτώσει! Πήρε μαζί του και δυο απ' τους ναυαγούς που τριγύριζαν στο δάσος. Και τους ξεγέλασε να τον βοηθήσουν στο πανούργο σχέδιό του».

«Αχ, αυτός ο Καλιμπάν! Διάβολος γεννήθηκε και διάβολος θα πεθάνει. Τόση καλοσύνη του 'δειξα. Και πήγε όλη χαμένη» αναστέναξε ο Πρόσπερος. «Μα εσύ μη σκιάζεσαι, καλέ μου Άριελ. Έχω μια ιδέα για να τους βάλουμε στη θέση τους τον Καλιμπάν και τους φονιάδες του. Θα τους δώσουμε ένα μάθημα που δε θα το ξεχάσουν εύκολα. Ας αφήσουμε τη μαγεία να σταθεί στο πλευρό μας και να μας βοηθήσει. Πού είπες ότι τους άφησες;»

«Αφέντη, τους έσυρα κιόλας ως το βάλτο. Τα ρούχα τους είναι τώρα βαριά απ' τη βρόμικη λάσπη τους».

«Μπράβο, Άριελ! Και τώρα, άντε να μου τους φέρεις».

Scanned by:)-(Ancient Mariner Jr)-(

«Το ἔπες κι έγινε, αφέντη» αποκρίθηκε ο Άριελ και πέταξε βιαστικά να κάνει ό,τι του είχε ζητήσει ο κύριός του. Γύρισε χωρίς καθυστέρηση, φέρνοντας μπροστά στον Πρόσπερο τον Καλιμπάν και τον Τρίνκουλο και το Στέφανο, τους δυο βοηθούς του στο κακό.

Ακούστηκε τότε το κόρνο ενός κυνηγού. Κι αμέσως αμέτρητες νεράιδες και νάνοι και πνεύματα και στοιχειά του δάσους ξεφύτρωσαν απ' όλες τις μεριές κι άρχισαν να κυνηγούν τους τρεις κακούς.

«Εμπρός, Κοτρόνα, απάνω τους!» φώναξε ο Πρόσπερος σ' ένα απ' τα πνεύματα. «Πιάσ' τους τους άτιμους!»

«Άσπρε! Τρέχα, Άσπρε! Μην τους αφήνεις σε ησυχία!» φώναξε κι ο Άριελ.

«Κι εσύ, Φούρκα! Κι εσύ, Σατράπη! Μην αργείτε!» τσίγκληξε ο Πρόσπερος τα πνεύματα, ενώ ο Καλιμπάν, ο Τρίνκουλος κι ο Στέφανος το ἔβαζαν στα πόδια προσπαθώντας να γλιτώσουν.

Γελώντας γύρισαν στο ξέφωτο ο Πρόσπερος κι ο Άριελ, και στάθηκαν μπροστά στη σπηλιά του μάγου.

«Μια χαρά τα καταφέραμε, καλέ μου Άριελ» είπε ο Πρόσπερος. «Τι ώρα έχει πάει;»

«Ἐξι, αφέντη».

«Κι έχουν γίνει ένα σωρό πράγματα απ' τη στιγμή που σήκωσα τη φουρτούνα στη θάλασσα σήμερα το πρωί! Λίγα μου μένουν ακόμα να κάνω πριν τελειώσει η μέρα. Τα στοιχειά σου θα πιάσουν σίγουρα αυτούς τους αθεόφοβους. Πες μου, τώρα, πού είναι ο ρήγας και οι άνθρωποί του;»

«Είναι ακόμα εκεί που τους αφήσαμε, αλυσοδεμένοι απ' τη δύναμη της μαγείας σου».

«Άντε να τους βρεις, Άριελ, και να τους φέρεις εδώ».

Περιμένοντας να γυρίσει το καλό πνεύμα, ο Πρόσπερος έγραψε έναν κύκλο στο χορτάρι μπροστά του. Οι μαγικές του δυνάμεις είχαν νικήσει όλους τους εχθρούς του. Κι είχε έρθει πια η γλυκιά ώρα της εκδίκησης, όπως την είχε από καιρό σχεδιάσει.

Ο Άριελ δεν άργησε να φανεί με τον αδερφό του Πρόσπερου, τον Αντόνιο, με τον πατέρα του Φερνάντο, το ρήγα της Νάπολης, και με την ακολουθία τους. Δεμένοι ακόμα απ' τα μάγια του Πρόσπερου, στάθηκαν όλοι μέσα στον κύκλο που εκείνος είχε χαραξει. Στάθηκαν τρέμοντας, ανίκανοι να σαλέψουν. Αλλά ο Πρόσπερος δεν είχε σκοπό να τελειώσει γρήγορα με την τιμωρία τους. Τους είχε ετοιμάσει κι άλλες εκπλήξεις. Και κάλεσε το βοηθό του για να του ζητήσει μια τελευταία δουλειά: «Άριελ, φέρε μου το καπέλο και το σπαθί που κρέμονται στον τοίχο της σπηλιάς».

«Θα 'μαι πίσω ώσπου ν' ανοιγοκλείσεις μια φορά τα βλέφαρά σου!» απάντησε ο Άριελ. Κι αλήθεια έτσι έγινε· Γύρισε φέρνοντας στον Πρόσπερο το καπέλο και το σπαθί. Ο γερο-μάγος τα πήρε, φόρεσε το καπέλο με τα φτερά, ζώστηκε το σπαθί στη μέση του κι ύστερα πέταξε από πάνω του τον αστροκέντητο μανδύα του μάγου.

«Εγώ είμαι! Ο άρχοντας του Μιλάνου!» είπε στο σαστισμένο ρήγα. «Δε με γνωρίζεις; Εγώ είμαι, ο Πρόσπερος. Έτοιμος να σε καλωσορίσω και να σε συγχωρήσω!»

«Εσύ είσαι στ' αλήθεια, ο Πρόσπερος; Ή μήπως είσαι το φάντασμα που ονειρεύτηκα μέσα στην τρέλα του φόβου μου;» Ο ρήγας έπεσε στα γόνατα. «Όπως κι αν έχει, εγώ σου δίνω πίσω το θρόνο σου και σου ζητώ ταπεινά να με συγχωρέσεις για το κακό που σου 'κανα... Αλλά δεν μπορεί να 'σαι ο Πρόσπερος! Ο Πρόσπερος πέθανε. Πνίγηκε στη θάλασσα πριν από δώδεκα χρόνια. Πώς θα μπορούσε ποτέ να 'ναι ακόμα στη ζωή και να βρίσκεται εδώ;»

«Είναι μια μεγάλη και παράξενη ιστορία που θα σας τη διηγηθώ αργότερα» απάντησε ο Πρόσπερος. «Άσε με πρώτα να μιλήσω με τον αδερφό μου. Δεν έχω πια τίποτα να χωρίσω μαζί του αφού εσύ μου ξανάδωσες το θρόνο μου. Και για να σ' ευχαριστήσω, μάθε πως έχω κάτι κι εγώ να σου χαρίσω».

«Αλίμονο, τίποτα απ' όσα εσύ μπορείς να μου δώσεις δεν μπορεί να μου ξαναφέρει τη χαρά της ζωής μου» είπε ο βασιλιάς. «Γιατί σήμερα, στη φουρτούνα που μας χτύπησε πρωί πρωί, έχασα το Φερνάντο, το μονάκριβο γιο μου».

«Καταλαβαίνω τη θλίψη σου» απάντησε ο Πρόσπερος. «Αλλά πιστεύω πως το δώρο μου θα 'χει κάποια αξία για σένα. Ρίξε μια ματιά εδώ μέσα, σε παρακαλώ». Και μ' αυτά τα λόγια, τράβηξε το παραπέτασμα που έκλεινε το άνοιγμα της σπηλιάς του κι έδειξε στο βασιλιά το Φερνάντο και τη Μιράντα, σκυμμένους πάνω απ' τη σκακιέρα! Τρελοί από χαρά που ξανάβλεπαν ο ένας τον άλλον, πατέρας και γιος αγκαλιάστηκαν. Κι έπειτα ο ρήγας γύρισε να δει τη συντρόφισσα του γιου του.

«Νεράιδα είναι ή θεά;» ρώτησε, όπως είχε ρωτήσει πριν απ' αυτόν κι ο Φερνάντο.

«Όχι, πατέρα κι αφέντη μου» αποκρίθηκε ο πρίγκιπας. «Παρ' όλο που είναι πιο όμορφη κι απ' τις νεράιδες κι απ' τις θεές. Και με μεγάλη μου χαρά σου λέω ότι δέχτηκε να γίνει γυναίκα μου».

Στο μεταξύ η Μιράντα κοίταζε και θαύμαζε τους τόσους άρχοντες που είχαν μαζευτεί γύρω της.

«Τι όμορφοι που είναι!» φώναξε. «Σε τι κόσμο θαυμαστό μπαίνω! Τι ωραίους, τι καλούς ανθρώπους θα έχω κοντά μου!»

«Θαρρώ πως από δω και μπρος δε θα μου χρειαστεί άλλο η βοήθεια της μαγείας!» είπε ο Πρόσπερος. «Η ευτυχία της θυγατέρας μου είναι σιγουρεμένη. Ξαναπήρα το θρόνο μου. Έχω ό,τι ποθούσε η ψυχή μου. Θα κάψω το ραβδί μου, θα πετάξω τα βιβλία με τα ξόρκια μου και θα παρατήσω μια για πάντα τις τέχνες της γητειάς και της μαγείας!»

Την υπόλοιπη μέρα και το βράδυ το πέρασαν κάνοντας σχέδια για το ταξίδι του γυρισμού στη Νάπολη, για το βασιλικό γάμο και για τη θριαμβευτική επιστροφή του Πρόσπερου στο Μιλάνο. Ο Φερνάντο και η Μιράντα ήταν τόσο ευτυχισμένοι, τόσο αγαπημένοι μεταξύ τους, που ακόμα κι η πιο σκληρή καρδιά θα 'λιωνε βλέποντάς τους.

Κι έτσι, την ώρα εκείνη της ευτυχίας, ο Πρόσπερος αποφάσισε να μην τιμωρήσει τον κακό Καλιμπάν. Αλλά να τον αφήσει στο νησί ολομόναχο, όπως το τέρας το ήθελε και το λαχταρούσε. Συγχώρεσε ακόμα και τους δυο βοηθούς του.

Και το πνεύμα το καλό, ο Άριελ, που είχε υπηρετήσει με πίστη και αφοσίωση τον κύριό του δώδεκα ολόκληρα χρόνια, απόχτησε και πάλι την ελευθερία του. Τη συμφωνημένη μέρα. Αλλά δε βιάστηκε να φύγει. Αφού ο Πρόσπερος είχε παρατήσει τη μαγεία, πρόθυμα ο Άριελ δέχτηκε να προστατέψει το καράβι για να φτάσει με ασφάλεια στην πατρίδα. Έτσι κι έκανε την άλλη κιόλας μέρα, πετώντας πλάι στους ταξιδιώτες, πάνω απ' τα κύματα. Και το γλυκό, μαγικό τραγούδι του τους ακολούθησε ως το λιμάνι της Νάπολης.

Το τραγούδι του Άριελ

Όπου βυζαίνει η μέλισσα, κι εγώ
φωλιάζω μες στον πρωιμανθό
κι εκεί λουφάζω νύχτα αν αγρικώ
της κουκουβάγιας το ξεφωνητό.
Χαρά μου βράδυ καλοκαιρινό
σε νυχτερίδα καβάλα να πετώ.
Χαρά, χαρά, χαρούμενος θα ζω
κάτω από κλώνο ολανθιστό.

ΟΥΙΛΙΑΜ ΣΑΙΞΠΗΡ

Ο Ουίλιαμ Σαίξπηρ γεννήθηκε το 1564 στο Στράτφορντ-απόν-Έιβον της Αγγλίας κι έγινε ο μεγαλύτερος θεατρικός συγγραφέας της αγγλικής γλώσσας όχι μόνο του καιρού του, αλλά πιθανότατα όλων των εποχών. Ο πατέρας του ήταν ένας φτωχός τεχνίτης, γαντοποιός.

Παντρεύτηκε σε ηλικία δεκαοχτώ χρονών την Ανν Χαθαγουέη και μάλλον δούλεψε για λίγο κοντά στον πατέρα του, εν συνεχεία δε ως δάσκαλος ή διευθυντής σχολείου. Το 1587 μια θεατρική ομάδα γνωστή με το όνομα «Οι άντρες της βασίλισσας» έδωσε παράσταση στο Στράτφορντ και πιστεύεται ότι ο Σαίξπηρ επέστρεψε μαζί τους στο Λονδίνο. Από το 1590 ως το 1592 παίχτηκαν τρία έργα του, η τριλογία του *Ερρίκου του Δ΄*, εξασφαλίζοντάς του δόξα και επιτυχία. Η έμφυτη αγάπη του για τις λέξεις και η ακούραστη εργατικότητα του του έδωσαν τη δυνατότητα να ολοκληρώσει μέσα στη σχετικά σύντομη ζωή του άλλα τριάντα τέσσερα έργα –ιστορικά δράματα, κωμωδίες και τραγωδίες–, τα οποία ακόμα παίζονται, μελετώνται και θαυμάζονται σ' όλο τον κόσμο. Το 1602 αγόρασε ένα σπίτι και μια έκταση γης στο Στράτφορντ, στην γενέτειρά του, την οποία είχε εγκαταλείψει αδέκαρος ηθοποιός δεκαπέντε μόλις χρόνια πριν. Ήταν πια ένας απ' τους πλουσιότερους ανθρώπους της πόλης.

Ο Σαίξπηρ πέθανε το 1616, την ημέρα των γενεθλίων του (23 Απριλίου), στο σπίτι του στο Στράτφορντ.

Το έργο και η διασκευή του

Η *Τρικυμία* είναι ένα θεατρικό έργο που γράφτηκε λίγο πριν το θάνατο του Σαίξπηρ, πιθανότατα το 1610. Στο συναρπαστικό αυτό έργο, ο Σαίξπηρ δίνει μια πλούσια εικόνα του κόσμου και των προβλημάτων του, και εστιάζει την προσοχή του σε πολλά φιλοσοφικά ερωτήματα που τραβούν το ενδιαφέρον μας ακόμα και σήμερα.

Το βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας προσπαθεί να δώσει στους νεαρούς αναγνώστες μια σύντομη αλλά ελκυστική διασκευή του θεατρικού έργου – και της μαγείας που τους περιμένει όταν αργότερα θα είναι σε θέση να παρακολουθήσουν ολοκληρωμένες παραστάσεις του.

Διασκευάζοντας τον κλασικό πλέον κόσμο της φαντασίας του Σαίξπηρ σε μια εικονογραφημένη ιστορία για παιδιά, παραλείφθηκαν κατ' ανάγκη ορισμένοι απ' τους χαρακτηριστές και μέρη της πολύπλοκης δράσης του έργου. Οι περιορισμοί του χώρου και της έκτασης ήταν εξαρχής σαφείς. Ορισμένα, εξάλλου, απ' τα πράγματα που τελικά κρατήθηκαν και στη δική μας ιστορία υπέστησαν δραστικές αλλαγές. Η γλώσσα, ιδίως, τόσο όμορφη αλλά και τόσο δύσκολη στο πρωτότυπο, απλοποιήθηκε. Οι αρχαϊσμοί απαλείφθηκαν. Το ίδιο και οι ιστορικές αναφορές, που μόνο να μπερδέψουν θα μπορούσαν το νεαρό αναγνώστη ή ακροατή της ιστορίας.

Οι διαστάσεις ενός παιδικού βιβλίου δεν επέτρεψαν τη διατήρηση της μαγικής, της ποιητικής ταυτότητας του έργου στο σύνολό της. Αλλά τα σύντομα αποσπάσματα, η παράθεση ορισμένων στίχων* του πρωτοτύπου, θα δώσουν λίγη απ' την αίσθηση της εξαίσιης γραφής του Σαίξπηρ σε όσους συναντιούνται για πρώτη φορά με το έργο του.

**Σημ. για την ελληνική έκδοση: Οι στίχοι του έργου είναι παρμένοι από τη μετάφραση του Βασίλη Ρώτα.*

ANN KEÏ ΜΠΕΝΕΝΤΙΟΥΣ

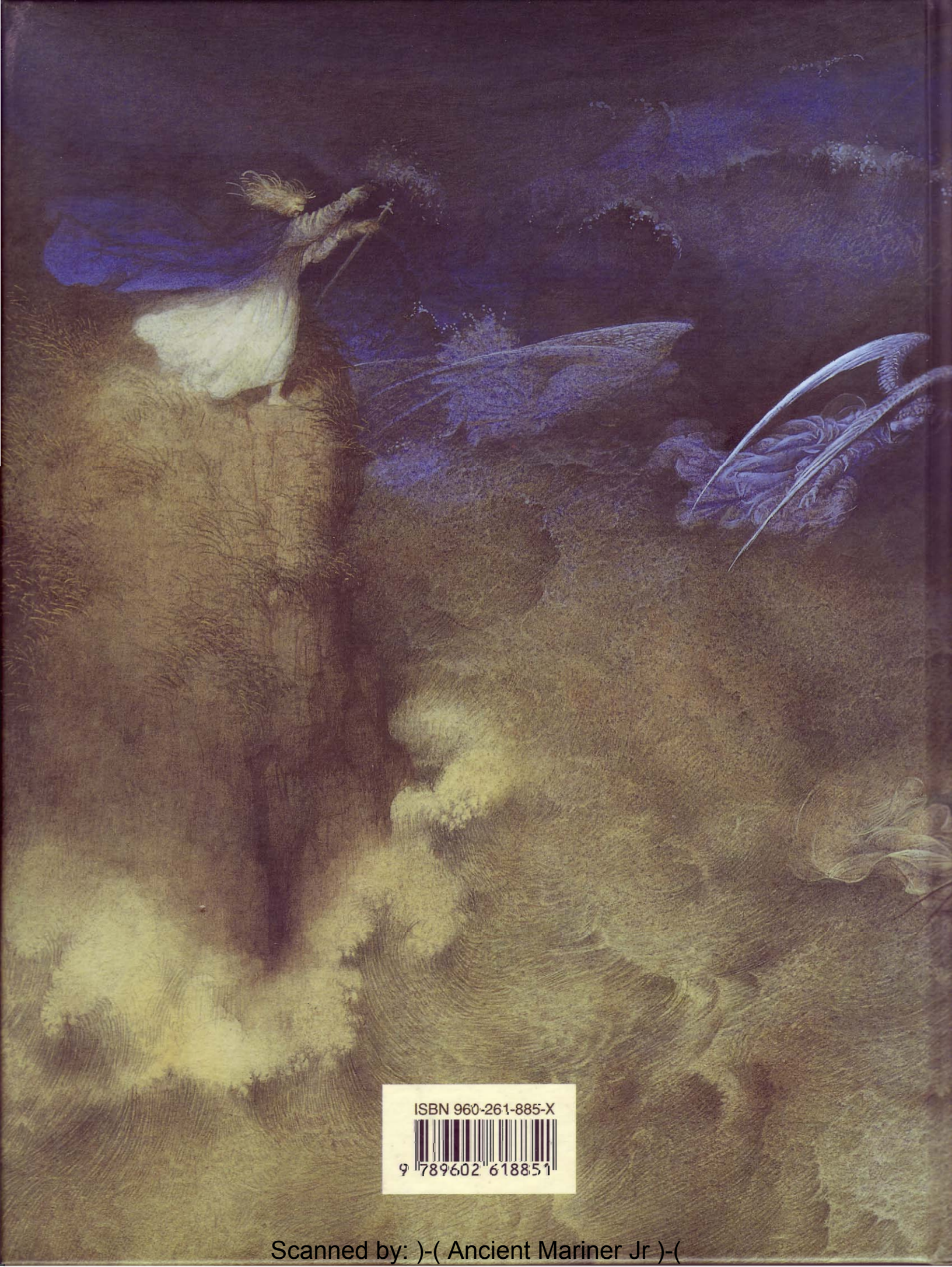
Επιμελήτρια μέχρι πρότινος παιδικών βιβλίων, η Ανν Μπένεντιους έχει πλέον αφιερώσει τον εαυτό της στη συγγραφή βιβλίων για παιδιά και νέους αναγνώστες. Έχει μεταφράσει πολλά βιβλία απ' τα γαλλικά στα αγγλικά. Εκτός απ' την *Τρικυμία*, έχει διασκευάσει πολλές άλλες κλασικές ιστορίες, μεταξύ των οποίων και *Οι περιπέτειες του Γκιούλιβερ*, με εικονογράφηση επίσης του Γκενάντι Σπίριν.

ΓΚΕΝΑΝΤΙ ΣΠΙΡΙΝ

Ο Γκενάντι Σπίριν γεννήθηκε σε μια μικρή πόλη κοντά στη Μόσχα, στις 25 Δεκεμβρίου του 1948. Τελείωσε την Ακαδημία Καλών Τεχνών Στρογκονόφ κι έγινε γνωστός για τις ωραιότατες εικονογραφήσεις του, τις λεπτομερέστατες υδατογραφίες του και τα τεκμηριωμένα σκίτσα του με μολύβι. Το έργο του αναγνωρίστηκε διεθνώς και του έχει εξασφαλίσει πολλά βραβεία μεταξύ των οποίων το Χρυσό Μετάλλιο της Εταιρείας Εικονογράφων, το Χρυσό Μήλο της Διεθνούς Μπιενάλε Παιδικού Βιβλίου της Μπρατισλάβα, το Πρώτο Βραβείο Εικονογράφησης της Διεθνούς Έκθεσης Παιδικού Βιβλίου της Βαρκελώνης και το Premio Grafico της Έκθεσης Παιδικού Βιβλίου της Μπλόνια. Το βιβλίο του *Οι περιπέτειες του Γκιούλμπερ* επελέγη απ' το *New York Times Book Review* ως ένα απ' τα δέκα καλύτερα εικονογραφημένα βιβλία της χρονιάς. Ο Γκενάντι Σπίριν ήρθε στις Ηνωμένες Πολιτείες το 1991 και ζει τώρα στο Πρίνστον του Νιου Τζέρσι.

ISBN 960-261-885-X

9 789602 618851